

VESLA SER TILBAKE.

Den 9. April 1940 kom mor opp på soverommet mitt. Jeg hadde besøk av en slektning fra Fluberg som også lå på mitt soverom. Mor hvisket til henne: Du Kari må reise hjem med en gang. Vi er i krig og tyskerne har inntatt Oslo. Som 9-åring hadde jeg hørt mye snakk om krig. Far hadde nettopp kommet hjem fra nøytralitetsvakt (på Akershus festning), og ordet krig gjorde en liten 9-åring vettskremt..

Far meldte seg som soldat i Gjøvik, men kom hjem samme dag fordi politimesteren i Gjøvik, som var nasist, hadde sendt hjem de som møtte ved mobiliseringen.

De nærmeste dagene var ganske rolige, men så begynte ting å skje og krigen nærmet seg

En kveld kom en lastebil full med norske soldater. De fikk komme inn på kjøkkenet vårt der de spiste og fikk litt hvile. Jeg syntes det var skremmende med uniform og geværer. En dag kom en tropp med utslitte soldater fra Valdres. Jeg kan huske at uniformene deres var fillete. De hadde vært i kamp ved Høljerast. En av soldatene hadde store smerter i føttene sine. Mor ville stille føttene hans, men fikk beskjed av offiseren at de straks måtte dra videre. Vi syntes så synd på denne unge gutten.

En dag kom flere norske soldater. Mor kom i snakk med dem, og det viste seg at at den ene hadde gått i samme skoleklasse som en av mors søsken. En av soldatene hadde mistet vottene sine. Mor gav ham fars helt nye selbuvotter.

Snart begynte uhyggen å nærme seg den fredelige bygda vår. Vi hørte kanondrønn og lyden av bruer som ble sprengt. Norske soldater satte opp kanoner og mitraljøser ovenfor huset vårt.

Folk ble evakuert fra Gjøvik, og vi fikk en ung enke med tvillinger boende hos oss. Far kjørte flyktninger fra Gjøvik med hest og slede til bygda vår som ble ansett som et tryggere sted, men det motsatte viste seg å være tilfelle. Bygda vår ble krigsskueplass, mens det var rolig i Gjøvik.

En kveld far hentet flyktninger fra Gjøvik, besøkte mor, lillesøster og jeg naboene. Da vi gikk hjem, fikk vi se at himmelen mot øst var helt rød. Neste morgen hører vi på svensk radio at «de som så den røde himmelen mot vest var byen Elverum som ble bombet i brann av tyske fly.» Tyskerne hadde allerede tatt kontrollen over norsk radio, og derfor måtte vi lytte på Sverige for å unngå tysk propaganda.

Søndag den 22. april tidlig om morgenen kom en norsk offiser inn på kjøkkenet vårt og ba oss komme oss ut av huset snarest mulig. Mor pakket sammen ost, brød og smør i ei veske og sa at vi skulle gå til Alm, en gård lenger opp i lia. Far skulle først melke kuene selv om geværkulene sang rundt ørene hans. Lillesøster og jeg ble fulgt til Alm hvor det var samlet ca 20 mennesker. Mor gikk for å hjelpe far.

Jeg husker at vi satt i en stor sal og ventet på mor og far.

Plutselig forsvant de andre til en annen bygning hvor det var en stor tryggere kjeller. De glemte oss to små jentene. Etter en stund kom endelig mor og far og fant oss, og vi ble brakt i sikkerhet.

Noen minutter senere ble heie veggen i bygningen hvor vi hadde oppholdt oss blåst bort av granater.

Kjelleren vi hadde kommet til var mørk og uhyggelig. Mitraljøseskudd og granater smalt i husveggen hvor vi satt. Vi var vettskremte. Jeg husker at jeg hylte hver gang huset ble truffet. Noen gråt og noen bad. Mor holdt godt rundt oss småjentene. Far var utslitt. Han satt på jordgolvet med hodet i hendene.

To norske soldater var også sammen med oss i kjelleren. De tok av seg uniformene og gravde dem ned i potetbingen. De fikk låne sivile klær av folk på gården. En gammel mann på gården gikk ut i kuleregnet med hagla si. Han ville ta opp kampen mot tyskerne. På en mirakuløs måte overlevde han.

Snart merket noen at det hadde tatt fyr i hovedbygningen på gården. Noen kom seg ut fra kjelleren og fikk slukket brannen. Etter noen timer stilnet skytingen noe. Men plutselig gikk kjellerlemmen opp og fem tyske soldater kom ned kjellertrappa med geværene pekende mot oss.

Vi ble kommandert ut på gårdsplassen. Der sto vi med tyskere rundt oss, og geværene pekte mot oss.

Jeg husker at alle vinduene og to verandaer i den store bygningen var blåst eller skutt vekk.

Så ble far og de andre mannfolka tatt med inn i en av bygningene mens vi barna og kvinnene ble sendt inn i hovedbygningen.

En av kvinnene kunne litt tysk, og den første tyskeren som satt vakt over oss sa da at han hadde

datter på min alder hjemme i Tyskland. Jeg fikk en plate sjokolade av ham, og han ba meg dele med de andre.

Neste soldat som passet på oss var sur og sint, og virket skremmende på oss. Han gikk hele tiden

med en pistol som han stakk mot brystet vårt. Jeg husker at flere av kvinnene gråt stille. Nå begynte tyskerne i rommet ved siden av å bli høylytte. De hadde funnet vin i naborommet som de hadde forsynt seg av.

Plutselig kom en barsk offiser ned til oss og skrek «heraus». Nå bar det ut på tunet igjen. Da så vi at det kom svart røyk fra en av de største gårdene i bygda. Alle hus sto i brann, og skrikene fra mange hester og kyr glemmer jeg aldri.

Far og de andre mannfolka ble kommandert til å marsjere ned til hovedveien. Mor løp bort til far og ba om å få lommeboka hans. Der lå det penger, rasjoneringskort og fotografier av far i uniform. At mor fikk tak i lommeboka skulle senere vise seg å redde fars liv.

Etter en tid ble kvinner og barn sluppet fri. Mor og vi to småjentene gikk hjem, og da fant vi huset vårt ganske ramponert. Vinduer og ytterdør var knust, og inventar lå utover golvet.

Fars sølvklokke og hans nye ryggsekk var borte. I trappa fant jeg dokkesenga mi. Der hadde jeg gjemt en liten pengepung med 15 øre i. Pengene var stjålet og det syntes jeg var leit.

I kjelleren hadde de knust alle saftflaskene, og da ble mor lei seg.

Snart kommer det to lyshårete gutter arm i arm på veien. Det viste seg å være to sårede norske soldater .

Den ene var såret i beinet, den andre i armen. De hadde fått tak i sivile klær, og var på rømmen fra tyskerne.

Utenfor huset vårt lå en drept norsk soldat. Litt bortenfor lå det enda en død soldat. Mor tok oss med til en nabo hvor også mannen var tatt til fange. Mor tok med litt mat, og jeg bar på et tolitersspann med melk. På veien møter vi en tysk soldat på sykkel og med geværet tvers over brystet. Jeg ble så redd at jeg slapp melkespannet rett i bakken. Men alt gikk bra, og vi fikk gå videre.

Vi var hos naboen til kveldsmat, men mor sa at vi måtte hjem på grunn av ytterdøra som var ødelagt. Vi gikk straks til sengs og jeg husker at mor kom inn til meg og ba meg om å be til Gud om at far måtte komme trygt hjem igjen.

Ut på natta hørte vi igjen kanondrønn og skyting. Da orket vi ikke være lenger i huset vårt, og vi gikk til naboen og fikk overnatte der. Underveis gikk vi forbi en tysk lastebil. Der lå det døde tyske soldater. Det var uhyggelig.

Neste dag fikk vi reparert ytterdøra, men nå hadde nok mor fått nok for da flyttet vi til naboen oppe i lia.

Hun var glad vi kom, for hun var alene med to små barn. Mannen hennes var tatt til fange sammen med far og de fleste mannfolka i bygda.

med en pistol som han stakk mot brystet vårt. Jeg husker at flere av kvinnene gråt stille. Nå begynte tyskerne i rommet ved siden av å bli høylytte. De hadde funnet vin i naborommet som de hadde forsynt seg av.

Plutselig kom en barsk offiser ned til oss og skrek «heraus». Nå bar det ut på tunet igjen. Da så vi at det kom svart røyk fra en av de største gårdene i bygda. Alle hus sto i brann, og skrikene fra mange hester og kyr glemmer jeg aldri.

Far og de andre mannfolka ble kommandert til å marsjere ned til hovedveien. Mor løp bort til far og ba om å få lommeboka hans. Der lå det penger, rasjoneringskort og fotografier av far i uniform. At mor fikk tak i lommeboka skulle senere vise seg å redde fars liv.

Etter en tid ble kvinner og barn sluppet fri. Mor og vi to småjentene gikk hjem, og da fant vi huset vårt ganske ramponert. Vinduer og ytterdør var knust, og inventar lå utover golvet.

Fars sølvklokke og hans nye ryggsekk var borte. I trappa fant jeg dokkesenga mi. Der hadde jeg gjemt en liten pengepung med 15 øre i. Pengene var stjålet og det syntes jeg var leit.

I kjelleren hadde de knust alle saffflaskene, og da ble mor lei seg.

Snart kommer det to lyshårete gutter arm i arm på veien. Det viste seg å være to sårede norske soldater.

Den ene var såret i beinet, den andre i armen. De hadde fått tak i sivile klær, og var på rømmen fra tyskerne.

Utenfor huset vårt lå en drept norsk soldat. Litt bortenfor lå det enda en død soldat. Mor tok oss med til en nabo hvor også mannen var tatt til fange. Mor tok med litt mat, og jeg bar på et tolitersspann med melk. På veien møter vi en tysk soldat på sykkel og med geværet tvers over brystet. Jeg ble så redd at jeg slapp melkespannet rett i bakken. Men alt gikk bra, og vi fikk gå videre.

Vi var hos naboen til kveldsmat, men mor sa at vi måtte hjem på grunn av ytterdøra som var ødelagt. Vi gikk straks til sengs og jeg husker at mor kom inn til meg og ba meg om å be til Gud om at far måtte komme trygt hjem igjen.

Ut på natta hørte vi igjen kanondrønn og skyting. Da orket vi ikke være lenger i huset vårt, og vi gikk til naboen og fikk overnatte der. Underveis gikk vi forbi en tysk lastebil. Der lå det døde tyske soldater. Det var uhyggelig.

Neste dag fikk vi reparert ytterdøra, men nå hadde nok mor fått nok for da flyttet vi til naboen oppe i lia.

Hun var glad vi kom, for hun var alene med to små barn. Mannen hennes var tatt til fange sammen med far og de fleste mannfolka i bygda.

Vi merket snart at det ble mangel på det aller meste, og stort sett alt var rasjonert. Jeg var kommet i verste voksealder, så det ble vanskelig med klær og skotøy. Mor lærte seg å spinne og kjøpte seg strikkemaskin. Nå ble det ullklær, - Alt fra undertøy til gensere, strømper, sokker osv.. Og jeg minnes fem års kløe etter bruken av ulltøyet.

En høst under krigen hadde mor spunnet og strikket genser, votter og strømper til lillesøster. Dette skulle være julegave til henne. Mor vasket opp ulltøyet, og hengte det ut på klessnora. Da hun skulle ta klærne inn var alt borte. Vi så skispor gjernom hagen og ut over jordet. Jeg husker mor satt ved kjøkkenbordet og gråt. Alt slitet hadde vært forgjeves.

En annen hendelse jeg minnes fra slutten av krigsårene var da far måtte ha skjorte. Mor fant da fram et gammelt laken som hun sydde skjorte av. Da lakenet var hvitt og skjorta skulle være blå, måtte mor kjøpe fargestoff som hun kokte skjorta i. Det viste seg dessverre at fargestoffet ikke holdt hva det hadde lovet, men at skjorta ble mørk rosa! Jeg var så flau hver gang far troppet opp i denne skjorta, for på den tiden skulle skjorter til mannfolk være mørke blå eller mørke grå. Men far bar sin rosa skjorte med rak rygg.!

Vi var heldige som bodde på landsbygda under krigen, for da kunne vi selv fore opp husdyr til egen husholdning. Vi hadde gris, kalv og kanin, og mor benyttet alt fra dyrene etter slakting.

Hun kokte såpe av fett fra dyra og tilsatte lut. Det ble fin såpe til husvask og klesvask.

Vi hadde skjønt lenge at krigen og okkupasjonen snart måtte være slutt. Den 8. Mai i 1945 var vi ute på jordet og satte poteter får vi se det norske flagget bli heist i prestegården. Folk og hester fikk fri,- friheten skulle feires.

Dagen etter reiste jeg til Gjøvik. Tyske soldater gikk ennå rundt i gatene, men nå var jeg ikke redd dem. Da jeg reiste hjem, kjøpte jeg med en blomst til mor

Da jeg kom hjem fra Gjøvik var far borte. Han var med i MILORG, og nå skulle han være vaktssoldat.

17. mai var det høymesse i kirka. Alle MILORG kara kom marsjerende opp kirkebakken. Der gikk far i beksømstøvler, nikkens, og ei jakke med et armbind som viste at han var soldat. Jeg var så stolt av far og de andre soldatene.

Fredssommeren fikk vi en bror, og om høsten ble jeg konfirmert. Mor hadde laget mye god mat til den dagen. Blant annet hadde vi riskrem med rød saus. Dette er yndlingsretten min, og jeg spiste så mye at jeg fikk magesjau dagen etter.

Ungdomstiden gikk med skolegang og jobb, og 21 år gammel giftet jeg meg med en offiser. Men nå var jeg ikke redd uniformer eller barske offiserer. Året etter reiste mannen min på kurs i den amerikanske sonen i Bayern i Tyskland. En måned senere reiste jeg etter for å være sammen med ham. På den tiden var det en lang og slitsom reise, og det var spennende å reise så langt alene og med flere togskifter underveis ned til Syd-Tyskland,. Det tyske togpersonellet gikk i de tyske gamle soldatuniformer. Jeg synes det var litt skremmende, men det var på grunn av at det var lite klær i Tyskland. Det var ruiner over alt. Slik får en bekreftet at krig er det dummeste vi mennesker har funnet på.

MINNER FRA BARNDOMMEN, VESLA.

Mine første erindringer.

Jeg ble født på Jevnaker, men flyttet til Lien i Fluberg da jeg var ca 3 år. Et av de første minner er en episode da jeg var på utedo, og døra gikk i vranglås. Jeg hylte og skrek og syntes det gikk evigheter før noen hjalp meg ut. Den dag i dag er jeg fortsatt redd låste dodører!

Et annet minne er fra en fin vinterdag i 1935. Jeg fikk beskjed om å være med en gårdsgutt for å kjøre med hest og slede, noe jeg syntes var morsomt. Plutselig får vi se et lite fly over oss, noe som var en skjelden hending den gangen.

Senere på dagen ble jeg sluppet av hesteskysen utenfor døra hjemme. Jeg sprang inn, men ble ikke møtt av mor, men av en stor dame i blå lang kjole med hvitt forkle og hvit hette på hodet. Ved føttene hennes sto en stor koffert. Hun sa at jeg hadde fått en liten søster og at hun hadde kommet med den i kofferten. Jeg trodde ikke på henne, for nå forsto jeg hvorfor det hadde vært fly over Lien,- det var det som hadde kommet med lillesøster. Det tok lang tid før jeg fikk vite sannheten, en snakket ikke med barn om graviditet og fødsler på den tiden.

Efter lillesøsters fødsel ble det diskutert navn på den nye verdensborgeren. Mitt forslag var Bliros. Det var ei ku på gården med det navnet, og jeg syntes den kua var så snill og pen. Jeg ble nok nedstemt der.

Sommeren etter fikk jeg et kopplam. Den fikk navnet Tulla. Jeg fikk ansvaret for å gi den melk av tåteflaske.

Hvor jeg gikk så fulgte kopplammet etter meg. Ut på sommeren måtte Tulla bli med de andre sauene på innebeite. Jeg savnet Tulla.

En natt ble det et forrykende uvær, så de måtte få sauene inn fra beite. En liten bekk hadde blitt så stor at Tulla nektet plent å gå over brua. De fant da på å vekke meg som måtte ut i uværet. Da jeg kom, gikk Tulla trygt og fint etter meg over brua. Hun var trygg når 4-årige Vesla hjalp henne.

Jeg var ca 5 år da vi flyttet fra Lien til Bringen. Vi kom til et stort gammelt hus med et stort kjøkken.

Naboen var et ektepar. Hun var snill og god som gull. Mannen var det man idag kaller psykopat og sjalu og voldelig mot kona si.

De hadde 3 sønner i tenårene, og enkelte ganger lånte de mors krølltang, satte meg på en taburett og krøllet håret mitt på søndager.

Kona var kristen, og en gang skulle det være møte hvor en vel kjent pastor skulle tale. Nabokona ble usikker på om det var plass nok hos henne, så hun spurte mor og far om å få benytte kjøkkenet vårt. Kjøkkenet ble stilt til disposisjon og stoler ble satt inn. Folk strømmet til, og jeg fikk en liten plass på peissnippen.

Det var mye fin sang og musikk. Men så begynte pastoren å tale, og det ble mye bønn og tungetale. Så ropte en: Nå kommer Jesus. Da ble jeg så redd, for jeg kunne ikke forstå at Jesus kunne komme inn andre steder enn gjennom peispipa. Jeg torde ikke se meg tilbake for jeg var sikker på at det ville være noe voldsomt å se Jesus komme ned gjennom pipa. Jeg hadde stor respekt for bønnemøter i mange år etterpå.

Naboens sinne og sjalusi fikk vi oppleve en dag. Vi hørte nabokona skrek og gråt. Mannen hadde da stengt henne inne i fjøset og sa at han ville drepe henne. Mor hadde ikke respekt for mannen og forlangte at fjøsdøra skulle åpnes.

Kona kom seg ut av fjøset og løp med mannen i hælene. Da reagerte sønnene på gården. De tok hver sin ljà og løp etter faren. Etter hvert roet det hele seg, og ingen ble drept eller skadet. Men det var en skremmende opplevelse.

En gang kom denne naboen inn til mor og ba henne presse findressen hans. Mor spurte hvorfor han skulle være så fin. Jo, jeg skal gå og henge meg opp snart, var svaret. Mor hadde ikke den største respekt for denne mannen og svarte: Da kommer du ikke til så fint sted at du trenger dressen din!

Jeg besøkte ofte bestemor da jeg bodde i Bringen. Far laget ski og staver til meg, og det ble noen skiturer til bestemor og Slette hvor hun bodde. Jeg var så glad i henne. Rømmeskål med sukker og kanel var noe av det beste jeg

kunne få, og jeg ser for meg bestemor når hun går inn i spiskammeret og henter rømme til meg.

Jeg hadde mange tanter og onkler,- og en av dem hadde reisegrammofon. En av melodiene jeg likte godt hette noe sånt som «jeg er fra Romsdalens Tyrol». Der var mye jodling, og det lærte jeg meg. I enden av jordet sto en stor stein. Jeg krabbet opp på den, og sang og jodlet. Den steinen var mitt «Romsdalshorn»

En gang skuffet bestemor meg. Jeg hadde vunnet bløtkake i en forening der hun var medlem. Tenk ei hel bløtkake til bare meg. Men bestemor kokte kaffe og serverte bløtkake til mange slektninger som satt rundt bordet, og jeg fikk bare ETT stykke av min egen kake. Det syntes jeg var urettferdig.

Da jeg var 6 år gammel flyttet vi til Vardal, og der ble jeg boende til jeg flyttet ut i 1952. Første 17. Mai i Vardal hadde mor sydd hvite kjoler til lillesøster og meg. Alle vi traff den dagen syntes vi var så fine og pene.

I 1938 fikk vi besøk av tante og onkel fra Canada. Vi hadde mange fine dager sammen med mye god mat, og vi fikk høre mye fra den store verden.

En dag ble lillesøster borte. Alle de voksne ble redde og de lette i brønnene og mor løp ned til elva, men ingen Lillesøster var å finne. Etter to timer får vi se henne komme gråtende. Jeg kan enda se henne for meg i rød- og hvitprikket kjole og med trusa i handa. Hun hadde nok tisset på seg.

Det var en ung gutt som hadde funnet henne, og som fulgte henne hjem. Hun hadde gått ca 3 km, og var bare 3 år gammel.

7 år gammel startet jeg på skolen.

Vi var 3 jenter og 1 gutt. Frøken hadde tid til å lære oss innføring i lesing, skriving og regning. Jeg husker med glede tilbake på siste skoledag før jul. Frøken hadde pyntet et lite juletre i skolestua, og vi hadde pyntet oss. Det var gang rundt juletreet, og så kom julenissen med en pose til hver med noe godt i ,sjokolade, sukkertøy og kaker.

Frøken leste eventyr for oss, og vi knasket på godsakene i posen. Så glad jeg var, og så koselig jeg synes det var. Jeg kan fornemme gleden den dag i dag.

En dag somlet jeg veldig på skoleveien. Det var så mye å studere langs veikanten. Da jeg nærmet meg skolen så jeg at alle skoleelevene hadde gått inn, og at jeg ville komme forsent. Det var stor skam det! Jeg sto rådløs og hjelpeløs midt i veien da det kommer en eldre elev og sier at jeg måtte komme meg på skolen. Da løp jeg istedet hjemover så fort at jeg fikk vondt i hodet. Da jeg kom hjem sa jeg at jeg hadde hodepine og da ble jeg kommandert til sengs, og der måtte jeg være hele dagen.

Jeg var glad i å synge, og det la nok frøken merke til. Hun hadde laget en fin 17. Mai sang til meg som jeg måtte framføre på bygdehuset etter at 17. Mai toget var avviklet. Det var mye folk der og alle klappet og syntes jeg var flink. Jeg ble senere oppfordret til å underholde i lag og foreninger, og jeg vant også en amatørkonkurranse i Gjøvik.

Litt senere begynte jeg hos en sngpedagog, og der lærte jeg mye om riktig framføring av tekster og melodier. 12 år gammel sang jeg i Vardal kirke. Der sang jeg «Den store hvite flokk å se». På forhånd hadde jeg øvet en del sammen med organisten, og alt gikk veldig fint.

Tiden gikk med skole, sang og venner. Jeg gikk på Vardal framhaldskole i årene 1944 - 1945. Vi hadde en flink lærer fra Trøndelag. En dag vi kom inn fra friminutt får vi se læreren sitter og gråter. Han fortalte da at han hadde fått brev med beskjed om at 7 av hans beste kamerater var skutt av tyskerne. Han ba oss reise oss og synge «Ja vi elsker dette landet». Vi sang, men visste også at det var forbudt å synge nasjonalsangen under okkupasjonen.

Hverdagene gikk med til skole og arbeid. Vi måtte være med å luke i potet- og turnipsåkre. Fårene på åkrene virket uendelig lange. Vi hadde med oss mat, saft og kaffe, for vi kunne ikke hefte oss med å gå hjem og spise. En gang sa mor at nå skulle jeg få betalt for jobben. Jeg hadde sett et fint armbånd på butikken. Nå var jobben litt lettere, for i det fjerne blinket et flott armbånd.

Da jobben var gjort fikk jeg pengene, Jeg fortalte mor at jeg skulle kjøpe armbånd. Nei, sa mor, kjøp heller stoff til noe nyttig. Jeg gikk på butikken og kjøpte gult stoff. Nå skulle jeg få mor til å sy shorts til meg for det var moderne. Jeg kom hjem med stoffbiten som skulle bli shorts. Men mor gikk med en gang på butikken og kjøpte mer gult stoff, og sydde kjole til meg. Jeg ble aldri glad i den kjolen.

Hver høst var det såkalt potetferie. Vi reiste ikke på ferie, men plukket poteter hver dag fra tidlig morgen til mørket kom om kvelden.

En gang far hadde vært på handletur i Gjøvik, var han veldig hemlighetsfull da jeg kom inn på kjøkkenet. Han ba meg sitte stille i 5 minutter. Jeg forstod ikke hvorfor, men plutselig hørtes en vakker klokkeklang fra stua. Han hadde kjøpt et nydelig veggur med dobbeltslag. Jeg syntes den klokka var så nydelig. På min 50-års dag fikk jeg maken klokke av mor og far

I barneårene fantes ikke mye leker. Vi lagde mye sjøl, og ellers lekte vi mye ute i skog og mark. Om vinteren var det ski, spark og kjelke. Vi holdt oss i god fysisk form. Ikke hadde vi bil, og det gikk sjelden buss så bena ble flittig brukt

Dette var noen glimt fra min barndom. Vi hadde det trygt og godt, sjøl om det var lite penger og ingen luksus. Under krigen var vi uten radio (i 5 år). En gang iblandt fikk vi besøk av bygdekinoen. Det var stort å få sitte på harde trebenker og se en fin film. Den gang var det ikke sex og vold, men romantikk og små problemer.

Jeg var glad i å lese, og favoritten var «frøken detektiv». Ellers hadde mor «Allers». Jeg og noen venninner hadde en klubb med møte hver 14. Dag. Julia var en fin tid med juletreffester. Det var fint å få pynte seg og gå på juletreffest.

DAGLIGLIVET SOM BARN

Nå vil jeg fortelle litt fra dagliglivet hjemme som barn.

Mens de voksne hadde lange arbeidsdager hver dag fra tidlig mandag morgen til sene lørdag, kunne vi barna leke, og når vi ble litt større, hjelpe til hjemme. Leker var det lite av. Jeg hadde ei dokke. Kroppen hadde mor sydd og fylt med ull. Hodet var ferdigkjøpt, og sydd på kroppen. Mor sydde litt klær til dokka. Vi fikk gjerne noen hankeløse kopper og skåler, og vi fikk nytte et hjørne i uthuset, og der ble det lekestue.

Fantasien var stor. Vi hadde bondegårder. Dyrene ble laget av kongler med 4 pinner som ben. Hvis vi da fikk litt saft og småkaker, så ville det bli fest i lekestua.

Lørdagsgodt fikk vi aldri. I det heletatt fikk vi lite sukkertøy og sjokolade og aldri brus. Slike ting var naturligvis ikke å få under krigsåra. Vanlig kost var som brødsiver med ost eller syltetøy. Mor bakte lompe, og det smakte godt med sirup på. Middagsmaten var som regel kjøtt, supper og salt sild. Mor var flink til å bruke grønnsaker, gjerne fra egen hage

Kveldsmaten var som regel vassgraut med sur melk. Lørdag og søndagskveld var det mjølkegraut med sukker og kanel med saft til drikke. Det smakte godt.

Julekvelden fikk vi ribbe, pølse og kjøttkaker med surkål. Riskrem med rød saus var dessert. Julekveldene spiste vi i stua. Da ble det fyrt i en stor svart ovn. Den hadde 3 etasjer med mange fine motiver i alle platene, og på døra var det støpt inn et naturlandskap. Juletreet sto i stua, og der lå også en julegave til hver av oss. Mor hadde bakt kaker som vi spste senere på kvelden. De voksne hadde kaffe til, mens vi barna fikk saft.

Da jeg var barn hadde vi ikke innlagt vann. Vannet ble båret fra en brønn. Kjølenskap fantes ikke på den tiden, og da var det fint å ha en kald kjeller. Klærne ble vasket på et vaskebrett i ei stor balje. All maten var hjemmelaget, så mor hadde mye å gjøre.

Jeg minnes en god barndom. Jeg hadde mange venninner. Jeg var glad i å lese, sang mye og spilte gitar.